

Pošta mezi nepřátelskými vojáky

Jeník si vždycky nejraději hrával na vojáky. Byl při všech uličnických kouscích vůdcem. A třeba nebyl ve škole prvním – když měli hoši vyšplhati na strom, byl jistě nejdříve nahore. Při běhu o závod mohli se jeho kamarádi pokoušeti pouze o druhou a třetí cenu, první se dostalo vždycky Jeníkovi. Jakmile vychodil školu, přišel Jeník k lesníkovi na německofrancouzské hranici; měl se státi myslivcem. To byla teprve radost, moci se potulovati po celý den s puškou na rameně lesem. Brzy znal každou cestu a pěšinu v revíru a svou puškou trefil neomylně každý cíl. Jenom jedno mu scházelo: v širém lese nebylo vojáků! Ale osud přinesl brzy změnu. Vypukla válka mezi Německem a Francií. Také lesem, jež Jeník tak dobře znal, postupovaly oddíly Němců k západu. Tu již nebylo lze Jeníka udržeti. Nejdříve sloužil za vůdce. I když už byla hranice daleko za nimi, byl stále ještě u vojáků. Ve svém šedo zeleném mysliveckém obleku hodil se docela dobře k polní šedi vojáků. Brzy byl u vozatajstva, brzy vpředu u proudů, vždy na místě, bylo-li čeho zapotřebí – pravé vojenské dítě. A skutečně dosáhl, že směl zůstat u setniny, teď náležel jí. Čas velikých pochodů již minul. Setnina ležela potýdny v střeleckém zákopu. Červenokalhoťáci byli docela nablízku. Prostor sotva 100 kroků široký dělil oba střelecké zákopy. Tento dělicí pás byl úplně rovný, a kdo naň zpřímá vkročil, byl synem smrti, neboť skoro bez přestání lítaly koule syčíce a svištíce nad ním. Jediný strom stál mezi oběma zákopy. Strašlivé krupobití železa zbavilo jej všeho listí a ratolestí a jen několik větších větví viselo ještě zpola na kmeni, jenž byl také skrz naskrz kulemi provrtán.

Často bylo slyšeti křik a smích Francouzů. Ale Němci byli ny stráží. S největším napětím naslouchaly hlídky v střeleckém zákopu každému zvuku a vyzorovaly každý pohyb nepřítele. Ostatní vojáci však odpočívali, jak mohli, ve svých zákopech.

V noci slyšeli Němci obcházení u francouzských střeleckých zákopů dozorcí patroly. To se nezdálo býti Francouzům příjemné, neboť to byly patroly anglické, které dohlížely na francouzskou čáru. Zajatí Francouzi vypravovali, že tyto anglické patroly naprosto nebyly oblíbeny, neboť přicházely jen v noci. Za dne, když hrozí nebezpečí, že i na ruku, která se vztyčí z úkrytu, se střílí, nebylo vidět Angličanů ve francouzských střeleckých liniích. Němečtí vojáci dívali se na tyto noční anglické patroly s opovržením, jež zvyšovala ještě nenávisť k Angličanům. Jak bylo jen možno, snažili se Němci tyto anglické obhlídky rušiti.

Tu a tam bylo slyšeti volání hlídek. Platilo to nepříteli a byl to dotaz, je-li také na stráží. Mnohdy zazněla odpověď, jindy zas ne, - klid, jenž měrou nejvyšší napínal nervy, bylo ještě tíže snášeti než nejživější boj. Náhle bylo viděti, jak

jeden francouzský voják vylézá pomalu bez pušky z úkrytu, plíží se k osamělému stromu a tam upevňuje na svislé větvi nějaký lístek. S podivem a nedůvěrou sledovaly německé pozorovací hlídky zvláštní chování Francouzovo. Žádná koule ho nevyrušila; tak pomalu, jak přišel, zalezl zase do svého úkrytu. Mezi Němci probudila se zvědavost. Co asi obsahoval lístek? Ježto se obávali válečné lsti nepřítelovy, nesměl nikdo ze svého úkrytu ven. A přece by byli rádi měli lístek! Tu se hlásil Jeník, statečný vojenský hoch. Prosil, aby směl lístek přinést. Jeho prosba byla vyslyšena. Celá setnina stála s puškou v líci hotova pálení, kdyby na hocha bylo střeleno. A Jeník lezl rychle kupředu. Setnina zatajila dech. Byl už také u stromu a s hlasitým smíchem sňal lístek s větve a skákal, jda směle vzpřímen, nazpět. V okamžiku byl zase ve střeleckém zákopě, kde jej všichni přijali s pochvalou.

Na lístku stálo:“ Dnes v noci o 12. přijde zase obhlídka anglických důstojníků!“ To bylo Němcům důkazem, jak nenáviděny byly anglické patrole u francouzských vojáků, i rozhodli se, že jim udělají radost a patrole postřílejí. Noc byla příznivá, dosti jasná, že bylo možno pozorovati o 12. hodině příchod anglických důstojníků. Náhle zazněla z německé čáry krátká rychlopalba a smetla důstojníky úplně k zemi. Hlasitý potlesk a výkřiky zazněly z francouzských střeleckých zákopů na znamení, že Francouzové byli spokojeni a že Jeník byl dobrým listonošem.

*Válečné povídky / vypravuje setník Pavel Kaltschmid
V Praze, C. K. Školní knihosklad, 1917*